

Pla de residus i solidaritat

El pla director dels residus industrials de Catalunya és el primer intent de racionalitzar els problemes que provoquen les deixalles perilloses en el medi. Arriba, però, amb deu anys de desfasament. Retard respecte del grau de conscienciació que tenen els països industrials europeus i estancament en funció de la decisió política d'introduir aquesta mena de tecnologies.

La burgesia catalana ha pujat al tren de la descontaminació sense massa entusiasme. Cal només visitar l'exposició sobre el pla estratègic Barcelona 2000 per comprovar-ho. El seu interès ara està més obligat per la normativa comunitària i per l'horitzó del 93 que per les seves conviccions ètiques i empresarials. Si no hi hagués aquesta pressió exterior, potser seguiríem gestionant abocadors incontrolats durant una dècada més.

No dubto de la professionalitat dels tècnics que han elaborat el projecte. Tampoc penso que els representants de la Junta de Residus i de la direcció general del Medi Ambient vulguin enviar la contaminació a les comarques rurals. Sí, estic convençut, però, que tots ells tindran enormes dificultats per ser compresos. El fet és que es veuran obligats a administrar els resultats de les incompetències del passat i donar suport a un pla nacional de residus tòxics i perillosos, redactat pel PSOE i que fou durament criticat per totes les organitzacions ecologistes de l'Estat.

D'altra banda, les comissions antiplà, organitzades a corre-cuita, em mereixen un cert escepticisme. He tingut experiències negatives sobre accions de protesta epidèmica d'aquesta mena, sobretot a Besalú, arran de la polèmica de l'abocador del Clot de les Mules. Després d'haver utilitzat els consells dels tècnics en la matèria, els antiabocador acabaren les mobilitzacions tan aviat s'estarrufaren al Consistori com a governants. Declararen el boicot a tots els partits, inclosos els ecologistes que

La recent aprovació parcial del pla director de residus industrials de Catalunya ha recordat que portem un retard de molts anys respecte a Europa en aquest terreny, endarreriment que fa més complexa la solució del problema. D'altra banda, l'autor mostra el seu escepticisme sobre la significació de les protestes que el pla ha aixecat. I en últim terme, la solidaritat que cal demanar en la resolució d'aquests conflictes serà proporcional al grau de consciència i d'informació que se'n tingui.

SANTIAGO VILANOVA

els havien ajudat, i optaren pel *seny*. L'abocador, lògicament, s'ha construït i no sembla que tinguin interès a convocar cap més pelegrinació de protesta.

La cloenda d'aquest cas no ha servit, evidentment, per millorar la conscienciació ecològica de la gent de Besalú. Tot continua com abans. Ni tan sols, que jo sàpiga, s'ha fet un pla municipal de reciclatge o de tria selectiva de les escombraries.

En aquestes lluites parcials hi ha molt poc d'ecologisme profund i molt de manipulació política i desinformació. En totes les comarques on s'ha iniciat la resistència legítima contra el pla de residus s'han localitzat degradacions ambientals —com lús d'agrotòxics en l'agricultura, la pol·lució de rius i rieres i la proliferació d'abocadors incontrolats— i en canvi mai no s'havia organitzat una acció de protesta com la d'ara.

Amb tot això vull dir, simplement, que la reivindicació d'una economia respectuosa amb la natura és inexistente en aquests indrets. La situació és fruit de la manca d'interès sobre el medi ambient dels mateixos òrgans de govern comarcals.

Ara els polítics voldrien saviesa on s'ha fomentat la ignorància; solidaritat on s'ha sembrat el consumisme; ciència on s'ha dificultat el debat tecnològic.

El conflicte socio-ambiental de Catalunya tot just han començat. La dinàmica internacional està provocant l'arrelament popular de les preocupacions ecològiques, encara que siguin digerides de forma deficient. A manca d'interlocutors creïbles entre el moviment social i les institucions els recels dificulten el diàleg. Així, doncs, els afectats acaben tractant un abocador controlat com si fos una planta química. Veuen un Seveso a cada cantonada.

La solidaritat que reclama la Generalitat es fa prou difícil en la situació actual. Els giro-nins sempre han vist les nuclears com un problema que afecta els tarragonins. Els barcelonins alhora són indiferents als impactes ecològics de projectes com ara el pantà de Rialb o el trasvasament de l'Ebre.

Aquesta és la realitat social amb la qual es presenta el pla de residus, acceptat pels habitants de la conurbació de Barcelona, que veuen aquestes instal·lacions molt lluny del seu entorn quotidià. És més, avui ningú no protesta contra l'abocador de la Font Santa a Esplugues o de la Vall de Joan al bell mig del massís de Garraf.

Un altre aspecte del conflicte seria la conveniència de vertebrar un pla de compensacions. Cada instal·lació hauria d'anar acompanyada de garanties de seguretat i accés a les dades so-

bre els nivells de contaminació a l'atmosfera i als aqüífers; de rebaixes a les tarifes elèctriques dels afectats; d'eliminació de l'impost municipal per a la recollida d'escombraries i d'ajuts per realitzar plans de reciclatge.

No podem oblidar, però, que el pla està inscrit dins el pla nacional de residus tòxics i perillosos del MOPU, que fou denunciat per les insuficiències en els mecanismes de control i participació dels afectats. El govern de la Generalitat ha d'actuar dins un marc d'estratègia ambiental centralista que tampoc ha tingut en compte la *solidaridad española*. M'explicaré. Una gran majoria dels productes que fabriquen les empreses químiques, farmacèutiques o metal·lúrgiques ubicades a Catalunya tenen un mercat de consumidors a tot l'Estat. La instal·lació de la petroquímica a Tarragona i moltes altres indústries contaminants fou decidida per objectius estatals. Les deixalles que han generat són un problema que ha de resoldre la Generalitat, però Madrid no pot amagar el cap sota l'ala. Què impediria, per les mateixes raons de solidaritat, instal·lar una planta incineradora al desert dels Monegros?

Caldria, en conseqüència, implicar el govern central en un pla de compensacions, oferint avantatges energètics als municipis afectats. S'hauria de fomentar la clarificació sobre les tecnologies previstes, tot comproment en el debat els futurs empresaris de les plantes. La Generalitat, els industrials, la coordinadora antiplà i els tècnics independents escollits pels opositors han de dialogar. La solidaritat vindrà com una conseqüència afegida al grau d'informació contrastada.

Altrament, la suspicàcia generarà més confusió i els perills ambientals esdevindran irresolubles. I és que, com diu la dita, "gat escaldat l'aigua tèbia tem".

Santiago Vilanova és escriptor i periodista

bústia

La carretera de la Conreria

La carretera B-500 que va de Badalona a Mollet passant per la Conreria ha esdevingut d'una perillositat fora de mida.

Les urbanitzacions que han proliferat a la zona i l'important polígon industrial de Martorelles provoquen un elevat índex de circulació. El pas de camions, alguns de gran tonatge, genera sovint caravanes de cotxes i posa a prova la paciència dels conductors. Afegiu-hi el traçat de carretera de muntanya, que no permet grans velocitats, i el fet que successives petites ampliacions, així com la instal·lació d'algunes tanques protectores, conviden a anar més de pressa. Si, a més, cauen quatre gotes, ja tenim els accidents de cada dia.

Però el que és més indignant i el que complica més les coses és que certs conductors, que van curts de temps, avancen les caravanes, menyspreant totalment les més elementals normes de la circulació, envaint el carril contrari, jugant-se la seva vida i la dels altres. Si no hi ha més accidents és perquè Déu no ho vol, ja que hi ha qui en fa tots els mèrits.

Això es dona sovint a l'hora d'anar a treballar. Tot fa pensar que se'ls enganxen els llençols al moment de llevar-se i volen recuperar el temps perdut. Per favor, el que no es controli faria molt bé de deixar el cotxe. I si em permeteu, un consell ple de saviesa: «*Prenez votre temps*», com diuen els francesos. Calculeu el vostre temps. I conduïu relaxats. És molt

millor, més segur per a tots i més econòmic. Més val arribar tard que no arribar.

I feu cas del Codi de la Circulació, que està molt bé i no em consta que hagi caducat. **Jordi Sotorra**. *La Conreria, Tiana (Maresme)*.

Corteline i Josep M. Lladó

El dijous, 19 de gener, el senyor A.M.V., la identitat del qual ignoro, ja que signa amb les inicials, fa referència en la nostra *Bústia* a l'article que vaig publicar en el suplement del diumenge del 17 de desembre, i diu que jo explicava una anècdota de Courteline, quan en realitat no es tracta d'una anècdota sinó del tema d'una de les narracions que ell va escriure i publicar. El senyor A.M.V. reconeix que «no té el gust de conèixer» l'esmentat escriptor francès. Ell s'ho perd, perquè Courteline ha estat un dels autors més importants d'obres satíriques, com per exemple *Les alegries de l'esquadró*, *El tren de les 8.47*, *Un client seriós*, *El comissari és un bon xicot* i *Après-vous, mon general*, a la qual em referia en el meu article i on es tracta que a l'hora d'enterrar en un mateix dia dos cadàvers s'equivoquen de mort i donen sepultura a una senyora creient que és un general i viceversa. El senyor A.M.V. diu que això ho explicà també Alex Munthe en la seva *Història de Saint Michel* i persa que tal vegada Courteline li va copiar el tema.

Molt cordialment diré al

senyor A.M.V. que Alex Munthe va escriure la seva obra l'any mateix de la mort, a París, de Georges Courteline i, per tant, aquest gran escriptor francès ja havia publicat totes les seves obres, inclosa *Après-vous, mon general*.

El senyor A.M.V. es pregunta qui va arribar primer al tema, si Alex Munthe o Georges Courteline. Em permeto la llibertat de dir-li que va ser Courteline, com acabo de demostrar, perquè a mi m'agrada escriure sempre amb coneixement de causa i amb dades concretes a la vista i a la mà. I si no les tinc, callo per un si de cas. **Josep M. Lladó**. *Barcelona*.

Acció o platonisme

Hi ha dos nacionalismes que a Catalunya, d'ençà de la seva constitució, lluiten enfrontats: un temps *nyerros i cadells*; i un altre temps *botiflers i patriotes*. Avui, tot allò és història, perquè els moments que vivim estan mancats d'elements aglutinadors, i els dirigents actuals em plau anomenar-los *nacionalistes platònics*.

Ara repassant la meua història, em plau recordar un fet que tots sabem que existeix, però no sabem la seva resolució. Em refereixo al fet dels nois de l'atemptat de Garraf, dels quals no vaig sentir mai ningú de la política catalana titllar-los de terroristes, fins a l'extrem que va ser un home de dretes realista que, en caure la dictadura i ser reclamat pel rei Alfons XIII perquè es fes càrrec de la Dipu-

tació de Barcelona, va posar com a condició l'indult dels nois de Garraf.

Concedit aquest i tornat en Maluquer a Barcelona, i no tenint ningú que el posés en contacte amb els indultats, algú li va donar el meu nom com a possible orientador, i per això un dia es va presentar a la meua botiga un mossò d'esquadra amb una carta demanant la meua presència davant del president de la Diputació. Traslladat a la seva presència, després d'unes explicacions, em va assabentar de l'indult concedit per Alfons XIII als nois de Garraf. Vaig sortir de la Diputació amb la ment fixa en Àngel Guimerà, en la seva última obra: *L'ànima és meua*. **Daniel López**, de la Unió Catalanista. *Barcelona*.

A Francesc Roca

Som un grup de joves catalans, i fa temps vam sentir la teua cassette *Amor de marinada*.

Així doncs, amb aquesta carta volem comunicar-te la nostra decepció quan vam saber que havies deixat la música, però en això no ens hi fiquem perquè ni és assumpte nostre.

Tan sols volem que sàpigues que les teves cançons ens meravellen i que sempre que desitgis tornar a cantar darrere l'escenari, les càmeres i els llums hi haurà milers de joves fanàtics, com nosaltres, que esperaran poder veure un dia amb lletres de colors —FRANCESC ROCA torna— i allà serem nosaltres constants i contents de

tornar a sentir el teu cant lliure i vital. **Anònim**. *Barcelona*.

Necrològica d'una mort no anunciada

Adéu, Narcís Arimany, que per fi allà on has trobat la teua placidesa, que deu ser el cel, puguis descobrir-hi la justícia que cal que imperi pertot, perquè aquí, en aquesta península que bressen tants mars, aquesta justícia ha fet figa.

A tu, de cap manera no t'han fet justícia. Els que l'administren, llevat de nombroses i honroses excepcions, ho són per una legalitat assumida a la seva manera, i la poden aplicar; però volguem o no, amb toga o sense, són persones com nosaltres, amb molts estudis, i pots ser menys sans de sentiments que els treballadors de la terra seca, sense poder comprendre el que significa ser-ho.

D'emocions i flaqueses en tenen com en tenim tots els que fem la viu-viu; pots ser ells, per ser més importants que nosaltres i tenir-ho tot més inassequible per al delinqüent, no són tan propensos a ser robats com ho vares ser tu, i mira, sols per defensar el que era teu, et varen condemnar.

A la presó, tu ja hi havies cremat sis anys, i ple d'il·lusió, aquest any esperaves celebrar el Nadal a casa, viure amb els teus aquesta festa del miracle que acostuma a entendre'ns a tots. Però aquests que et tenien per dispaer no deuen saber res de tendreses, ni poden sentir

les emocions nadalenques.

Mancats de cor, però fidels al simple i legal reglament, varen negar-te la teua il·lusió. Aquesta il·lusió que t'hauria ajudat a suportar els altres sis anys que et mancaven per retornar al teu Sant Sadurní, aquest poblet que t'enyora i que aquests dies, per la injustícia comesa, ens hem entristit i amargat les festes de Nadal. Com a tota la Plana nostra, jo també en sóc, per això et parlo i t'estimo, a més perquè ets un d'aquells homes del camp que sempre he admirat.

Ara, desencisat, més decebut i traït per la depressió, l'has volgut *aillar* per sempre. Tots hem pensat en tu i, a la nostra manera, hem pregat que Ell que pot, si pot, vulgui i faci que la llei i els que l'apliquen siguin, si pot ser, *menys injustos* i tinguin més cor, perquè precisament tu, m'ho han confirmat els veïns, eres bo, treballaves de sol a sol, com fan els elegits, malgrat que ells no ho creguin, i per defensar-te dels malfactors, aquests que viuen tranquils i feliços perquè els deixen fer; tu, repetixo, per defensar el que era ben teu, guanyat amb la teua suor, no com els pispes que ho guanyen amb la nostra, vares ser condemnat, injustament condemnat. **Terri Mataró**.

Les seccions setmanals de Sardanes i Homes i Castells es publicaran demà dissabte

□ Totes les cartes adreçades a la *Bústia* de l'AVUI —encara que es publiquin amb pseudònims— han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça i número del carnet d'identitat.

11